

Sygn. akt XIV K 268/17, PR 2 Ds. 475.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Klaudia Łozyk**

Protokolant: st. sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r.

sprawy **T. S.**

syna A. i W. z d. K.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że

w dniu 1 kwietnia 2017 r. w miejscowości Ł., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 601/14 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,31 mg/l, II badanie 0,35 mg/l, III badanie 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, ponadto nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami wydanej w dniu 20.01.2015 r. przez Starostwo Powiatowe w S. nr Km.I.5430.7.22.2015

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 180a k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego **T. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 178a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 180a k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt XIV K 268/17

UZASADNIENIE

W oparciu o treść art. 423 § 1a k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie ograniczono – zgodnie z wnioskiem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku - do części wyroku dotyczącej oskarżonego **T. S.** w zakresie rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w świetle zgromadzonych dowodów wina oskarżonego nie budzi najmniejszej wątpliwości. Złożone w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia oskarżonego (k. 14 – 15 verte), dane uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego (k. 46 i 47), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2 i 2 verte, 4 i 4 verte), posiadające ważne świadectwo wzorcowania (k. 4 – 5 verte), kopia decyzji Starosty S. z dnia 20 stycznia 2015 roku o cofnięciu uprawnień (k. 10) oraz inne dokumenty zgromadzone w sprawie to dowody wzajemnie się weryfikujące.

T. S. ma 44 lata, jest żonaty, ma dwoje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Ma on wykształcenie podstawowe, bez zawodu, pracuje w przedsiębiorstwie (...) w S., gdzie otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 3700 złotych brutto. Nie ma innych dochodów. Jest właścicielem pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2000.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Z kolei szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., który stanowi, że odpowiedzialności karnej podlega sprawca czynu określonego w § 1, jeżeli był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Nadto w myśl art. 180a k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami.

Fakt kierowania samochodem marki S. (...) wynika z samych wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k. 14 i 15 verte), w których przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Z kolei badanie analizatorem wydechu wykazało, iż poruszając się autem osobowym T. S. znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Zważyć przy tym także należy, że T. S. został uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 listopada 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 601/14 (k. 26 i 27). Ponadto wyrokiem tym orzeczono wobec skazanego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie zatem wykazał, że oskarżony T. S. w dniu 1 kwietnia 2017 roku w miejscowości Ł., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 601/14 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie 0,31 mg/l, II badanie 0,35 mg/l, III badanie 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, ponadto nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami wydanej w dniu 20 stycznia 2015 roku przez Starostwo Powiatowe w S. nr Km.I.5430.7.22.2015, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zbiegu z art. 180 a k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

W kwestii **wymiaru kary** Sąd kierował się w szczególności dyrektywą art. 53 k.k., zgodnie z którą Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując wyjątkowe lekceważenie dla porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. (informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 46 i 47).

Sąd ustalił także, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. T. S. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. T. S. miał także świadomość swego uprzedniego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości oraz świadomość faktu cofnięcia wobec niego uprawnień w zakresie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd zatem potraktował jako okoliczności obciążające wobec oskarżonego wysoką społeczną szkodliwość czynów przez niego popełnionych, jak i wysoki stopień jego winy. Na niekorzyść oskarżonego działa też nagminność tego rodzaju zachowań, albowiem oskarżony na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 listopada 2014 roku, sygn. akt XIV K 601/14, został już prawomocnie skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący 3 lat. Pomimo tego, bez ważnej życiowo potrzeby, ponownie kierował w stanie nietrzeźwości. Oskarżony okazał się zatem osobą nieodpowiedzialną, a jego zachowanie mogło być tragiczne w skutkach.

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował szczere przyznanie się do winy oskarżonego, wyrażoną skruchę i żal, jak i stosunkowo niskie stężenie alkoholu potwierdzone wynikami badania zawartości alkoholu w jego organizmie (I badanie 0,31 mg/l, II badanie 0,35 mg/l, III badanie 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu).

I tak, ważąc jednocześnie stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów oraz stopień zawinienia sprawcy, Sąd wymierzył oskarżonemu T. S. za popełnienie przestępstwa przypisanego mu w punkcie sentencji 1 wyroku – w oparciu o art. 178a § 4 k.k. – karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zapewni realizację zasad prewencji szczególnej. Oskarżony bowiem dotychczas został już skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k., zaś wykonanie kary warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, podczas której oskarżony popełnił kolejne przestępstwo – z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zbiegu z art. 180a k.k.

Wymierzając karę pozbawienia wolności w orzeczonym rozmiarze, Sąd kierował się przy tym przede wszystkim faktem, aby sprawcę wychować i uświadomić mu, że czyny bezprawne są wysoce naganne, piętnowane społecznie i prawnie, a przestępstwo nie popłaca. W ocenie Sądu, tak ukształtowana kara nie tylko osiągnie pokładane w niej cele, ale nadto istotnie zmobilizuje oskarżonego do unikania nagannych prawnie zachowań.

W świetle treści art. 69 k.k. fakt wcześniejszej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. stał na przeszkodzie zastosowaniu wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, albowiem byłoby to możliwe tylko w szczególnie uzasadnionym wypadku. W ocenie Sądu, żadna z okoliczności ujawnionych w tej sprawie nie daje tymczasem podstaw do przyjęcia, że w odniesieniu do T. S. taki „szczególnie uzasadniony wypadek” zachodzi. Był on już bowiem karany sędownie, gdzie dano mu możliwość resocjalizacji poza jednostką penitencjarną. Okoliczność ta nie wpłynęła prewencyjnie na zachowania oskarżonego, a zatem orzeczenie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary jest niecelowe.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. wobec oskarżonego T. S. orzeczono obligatoryjny dożywotni środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt 2 sentencji wyroku). W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zaistniał żaden szczególny przypadek, który zgodnie z normą art. 42 § 3 kk nakazywałby odstępianie od obligatoryjnej zasady orzekania zakazu prowadzenia pojazdów na zawsze. Tylko bowiem takie rozstrzygnięcie pozwoli na eliminację osoby oskarżonego z ruchu drogowego i będzie niewątpliwie istotną dolegliwością dla oskarżonego.

W myśl art. 43a § 2 k.k., Sąd zobowiązany był także orzec wobec oskarżonego obowiązek świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt 3 sentencji postanowienia). Uwzględniając stopień winy T. S., całokształt okoliczności przypisanego mu czynu, oraz jego sytuację majątkową i możliwości zarobkowe (k. 14 – 15 verte), Sąd poprzestał na minimalnym wymiarze tego środka, to jest kwocie 10.000 złotych.

O kosztach sądowych, w tym o opłacie karnej orzeczono w pkt 4 sentencji wyroku na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych uznając, iż z uwagi na sytuację osobistą i majątkową oskarżonego stanowiłyby one dla niego nadmierne obciążenie.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Klaudia Łozyk